

НАШЕ

ЖИТТЯ

Газета виходить
щотижня
з липня 1967 року

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 34 (525)

Субота, 27 серпня 1977 року

Ціна 2 коп.

РІК ЖОВТНЯ
60-й
УДАРНА ВАХТА

КАЛЕНДАР
ПЕРЕДОВИКІВ

З кожним днем все менше часу залишається до знаменної дати — 60-річчя Великого Жовтня. Трудівники Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт» прагнуть ознаменувати ювілей Радянської держави новими трудовими здобутками і вже багато з них домоглися відрядних результатів у своїй роботі.

Ливарниця цеху пластмас Ніна Григорівна Садова з перших днів 1977 року систематично виконує норми виробітку на 150—155 процентів. Це дало їй можливість достроково завершити виробничі завдання двох років десятиріччя.

В об'єднанні «Контакт» таких виробничників чимало. Серед них ливарник цього ж цеху Сергій Григорович Столярчук, штампувальниця кавалер ордена Трудової Слави III ступеня Галина Іванівна Макаруч, пресувальники В. Л. Євсєєв, П. С. Дембицький, Т. М. Бердичевська та багато інших.

З випередженням часу трудяться в об'єднанні «Контакт» фрезерувальник інструментального цеху Л. І. Лавриненко, Н. М. Прибора, В. П. Тимошенко, І. І. Шумський.

Боротьба за ощадливе використання кожної робочої хвилини триває. Трудівники об'єднання прагнуть домогтися нових виробничих успіхів, щоб гідними дарунками зустріти славний ювілей.

Ф. САВЕНОК.

ВИКОРИСТОВУЮЧИ РЕЗЕРВИ

З перших же тижнів другого року десятиріччя колектив Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт» взяв високі темпи виробництва. Зваживши набутий торік і в попередні роки досвід, врахувавши недоліки, інструментальний, складальний і карнизний цехи зобов'язалися виробничу програму цього року здійснити до 25 грудня, високими виробничими здобутками ознаменувати 60-річчя Великого Жовтня.

Колектив об'єднання дотримує даного слова. Зокрема, за підсумками роботи за перший квартал ювілейного року ми вибороли перше місце у соціалістичному змаганні колективів УВП та виробничих об'єднань УТОГ. На такому ж рівні продовжуємо працювати і нині, систематично перевищуємо доведені плани.

Важливими факторами трудового суперництва стало підвищення продуктивності праці, поліпшення якості вироблюваної продукції. В цій справі за рахунок чіткого додержання технології виготовлення штампів і вмілої їх експлу-

атації за останній час зумів добитися великих успіхів слюсар-інструментальник Олександр Дорофєєв. Його метод взяли на озброєння інші слюсари.

Нову хвилю трудової і політичної активності викликав серед колективу об'єднання проект нової Конституції СРСР, в якому всебічно відображені великі завоювання нашого народу за роки Радянської влади. Трудівники підприємства одностайно схвалюють Основний Закон соціалістичного суспільства, підкріплюючи свої слова ударною працею.

Б. ТУРКІН,
ст. майстер інструментального цеху.

Працюючи на упаковці електропатронів, трудівниця Слов'янського філіалу Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт» ударниці комуністичної праці (зліва направо) Ганна Кузьмівна Васильєва та Надія Олександрівна Гончар систематично виконують по півтори норми за зміну.

Фото П. МІНЬКА.

ДО ОБГОВОРЕННЯ ПРОЕКТУ КОНСТИТУЦІЇ СРСР

Активна пропаганда,
гаряче схвалення

Немає куточка в нашій республіці, як і в усій країні, де б не лунали гарячі слова учасників всенародного обговорення проекту нової Конституції СРСР. Агітатори і пропагандисти використовують різноманітні форми роботи, щоб донести до кожного положення цього історичного документу.

Кореспонденти РТАУ повідомляють:

Проект нової Конституції СРСР, матеріали травневого (1977 р.) Пленуму ЦК КПРС, доповідь на Пленумі Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Конституційної комісії товариша Л. І. Брежнєва — ці найважливіші документи лягли в основу методичної роботи, розгорнутої на республіканській виставці наочної агітації. Секретарі партійних організацій Тетіївського району Київської області, які побували тут, ознайомилися з експозицією, вивчили можливість наочної агітації в розкритті досягнень нашої країни, роз'ясненні конституційних прав і обов'язків радянських громадян, мобілізації трудящих на виконання рішень XXV з'їзду КПРС. Цій темі був також присвячений спеціальний кінофільм.

Такі заняття партійних працівників, бійців ідеологічного фронту

проводяться на виставці регулярно. Вони сприяють підвищенню ефективності пропаганди проекту Основного Закону нашого суспільства.

Дронове, Штерівка, Петровеньки — до цих маленьких станцій Дебальцівського відділку Донецької залізниці пролягли маршрути поїзда з кількох пасажирських вагонів, прикрашених лозунгами і транспарантами. В ньому вирушили в дорогу лекторська група, агіткультбригада, пересувний клуб і кінотеатр, книжковий кіоск...

Агітпоїзд організували міська організація товариства «Знання» і відділок залізниці. Перед трудівниками віддалених лінійних ділянок пропагандисти виступають з лекціями і бесідами про проект Конституції СРСР, про радянський спосіб життя.

За час після опублікування проекту нової Конституції, — сказав заступник голови Донецької обласної організації товариства «Знання» І. А. Павлюченко, — в містах і селах Донеччини прочитано понад 17 тисяч лекцій. Це основна, проте не єдина форма роботи членів товариства, яке об'єднує в своїх рядах понад 60 тисяч активістів. Велику аудиторію збирають конференції, тематичні вечори, вечори запитань і відповідей, кінолекторії. Популярністю у містах і районах області користуються громадсько-політичні читання для молоді. Разом з лекторами товариства «Знання» виступають ветерани партії, передовики праці і новатори виробництва.

Велику роботу по роз'ясненню і пропаганді проекту Основного Закону нашої країни, документів правового (1977 р.) Пленуму ЦК КПРС ведуть агітатори і політінформатори Кіровоградщини. На допомогу бійцям ідеологічного фронту будинок політичної освіти обкому партії випустив методичний бюлетень, в якому визначено теми виступів, містяться рекомендації по оформленню стендів, книжкових і ілюстративних виставок. Тут же наводяться дані про соціально-економічні перетворення в країні, республіці і області за роки Радянської влади.

(РТАУ).

31 СЕРПНЯ — ДЕНЬ ШАХТАРЯ

ТРУДОВІ ЗДОБУТКИ

За прикладом колективів шахт «Вуглегірська», «Центральна» та імені газети «Соціалістический Донбасс» кожний гірничий колектив зустрічає традиційне свято вагомими трудовими подарунками. У вугільних і підготовчих заоб'їздах шахтарі вишукують і приводять в дію додаткові резерви виробництва, щоб дати народному господарству країни більше вугілля з меншими затратами.

Шахтарі Донецька довгий час змагаються з гірниками Макіївки. Трудове суперництво приносить добрі плоди. Зокрема, донеччани з початку року відвантажили Батьківщині 609 тисяч тонн надпланового вугілля. На підприємствах широко підтримано почин колективу делегата XXV з'їзду КПРС А. А. Асютченка: «Від ударної праці бригади — до ударної роботи підприємства». Ставши на трудову вахту під таким девізом, багато робітників очисного забою, прохідники, транспортники, вуглезабагачувальники значно перевищують встановлені завдання.

В єдиному строю з усіма шахтарями Донбасу трудяться члени Українського товариства глухих. Серед них електрослюсар електромеханічного відділу шахти «Петровська» Павло Якович Дроздов.

Це ветеран виробництва, прийшов у колектив 1933 року, ударник комуністичної праці, нагороджений знаком «Ударник дев'ятої п'ятирічки». Віктор Никифорович Петрусов і Віктор Трохимович Ермаков — теслярі будівельної шахти «Трудовська» і «Петровська». Вони також трудяться завзято, обидва ударники комуністичної праці.

Виборили це високе звання муляра, плиточник-облицювальник шахти № 29 тресту «Донецьквугілля», переможець соціалістичного змагання першого року десятиріччя п'ятирічки Євген Сергійович Гушчин, молотобоець електромеханічного відділу шахти «Абакумова», ветеран виробництва Федір Дмитрович Крапивоко. Всі вони та багато інших оточені в колективах робітників загальною пошаною.

Перетворюючи в життя рішення XXV з'їзду КПРС і XXV з'їзду Компартії України, будівельники тресту «Донецькжитлобуд» № 2 здали в експлуатацію приміщення обласного Будинку культури на 400 місць із спортивним залом. Це чудовий подарунок Батьківщині трудящим глухим у ювілейний рік.

М. КАЛИНИЧЕНКО,
голова Донецького
обласного відділу УТОГ.

РАДЯНСЬКА УКРАЇНА: НОВИНИ ДНЯ

УНІВЕРСИТЕТИ
«ЗАПОРІЖСТАЛІ»

В агломераційному цеху металургійного заводу «Запоріжсталь» видано 50-тисячну з початку року надпланову тону агломерату — важливої сировини для доменного виробництва. Трудовий успіх передового колективу — результат активної участі робітників у змаганні за краще використання устаткування. В цеху активно діють творчі бригади робітників, які у співдружності з ученими створили цілий комплекс принципів нового устаткування. Це — автоматизовані вагові дозатори, електровібраційні живильники та інші механізми. Тепер річний виробіток на одного робітника тут перевищує 15 тисяч тонн агломерату, що майже вдвоє більше від норми.

Передове підприємство стало своєрідним університетом для металургів країни. Тут діють всеозоюна і республіканська школи передового досвіду.

ПРОМЕНЕМ ЛАЗЕРА

Перший на Україні кабінет лазерної голкотерапії, де в процесі лікування використовується квантовий генератор, відкрито в Харкові. Новий метод безболісний і дуже ефективний. Малопотужний пучок імпульсного випромінювання справляє цілющий вплив у випадках, коли безсилі інші, традиційні методи лікування. Дія такого променя зовсім не шкідлива для організму. Повний курс лікування триває 10—12 днів. Таким способом уже вдалося викувати від невралгії трійчастого нерва, інших тяжких недуг понад сто пацієнтів. Новий спосіб лікування схвалений

Міністерством охорони здоров'я УРСР і буде використовуватись у клініках.

НА ДОПОМОГУ
ТВАРИННИКАМ

Одержувати питну воду високої якості з озер, річок і ставів рільникам і тваринникам допоможе нова спеціальна установка для її очистки. Її сконструювали спеціалісти Всесоюзного науково-дослідного інституту електрифікації сільськогосподарства та інституту колоїдної хімії і хімії води АН УРСР. Новинка компактна, її можна встановлювати на причепі грузовика при перевезеннях на великі відстані. Продуктивність агрегату — 12—15 кубічних метрів питної води на добу. Установка для комплексної очистки води рекомендована до виробництва.

ДРУГЕ НАРОДЖЕННЯ
ФОРТЕЦІ

Унікальна пам'ятка оборонної архітектури XII—XV століть — знаменита Білгород-Дністровська фортеця, яка велично височить на крутому березі лиману за сто кілометрів від Одеси, набуває свого первозданного вигляду.

Шоранку приходять сюди разом з туристами реставратори, щоб повернути цій історичній споруді її колишній вигляд.

Реставрація фортеці ведеться за спеціально розробленим проектом. Уже завершено першу чергу робіт. Відтворено систему старовинних водозливів, планування внутрішнього ландшафту, укріплюються башти цитаделі — так званого Генуезького замка, розташованого в середині фортеці. (РТАУ).

Фестивальні маршрути дружби

ЛЕНІНГРАД, 23. (Кор. ТАРС). Пісні про мир, солідарність і щастя стали музичними позивними Другого фестивалю дружби радянської і угорської молоді, який триває на берегах Неві. Інтернаціональне свято з нагоди 60-річчя Великого Жовтня символізує непереможну дружбу народів братніх країн, вірність молоді ленінським заповітам. В центрі уваги учасників форуму — сердечні привітання Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєва і Першого секретаря ЦК УРСР Яноша Кадара, зустрінуті юнаками і дівчатами з величезним піднесенням.

У Смольному вчора відбулася зустріч члена Політбюро ЦК КПРС, першого секретаря Ленінградського обкому партії Г. В. Романова з членом Політбюро ЦК УРСР, першим секретарем ЦК УКСМ Л. Мароті і першим секретарем ЦК ВЛКСМ Б. М. Пастуховим, які очолюють делегації угорської і радянської молоді на фестивалі. В ході розмови було порушено питання участі молоді двох країн у виконанні рішень XXV з'їзду КПРС і XI з'їзду

УСРП, гідної зустрічі ювілею Великого Жовтня.

В рамках фестивалю відкрилась науково-практична конференція «Шляхи підвищення ефективності і якості роботи організацій ВЛКСМ і УКСМ по комуністичному вихованню молоді в світлі рішень XXV з'їзду КПРС і XI з'їзду УСРП». В Будинку дружби і миру з народами зарубіжних країн почав працювати фестивальный клуб, відбулось відкриття виставки угорського кіноплаката, «Радянська молодь — 60-річчю Великого Жовтня».

Учасників свята сьогодні приймали комсомольці виробничих об'єднань «Електросила», «Светлана», «Пластполимер», «Красногвардеец». Молоді лєнінградці розповіли гостям про трудові успіхи колективів у здійсненні рішень XXV з'їзду КПРС, соціалістичному змаганні на честь ювілею Жовтня, ударну вахту молодих. Угорські юнаки і дівчата побували на Будапештській вулиці, прокладеній у новому житловому масиві міста, познайомилися з роботою районних комсомольських організацій.

ОСНОВНИЙ ЗАКОН НАШОГО ЖИТТЯ

Обговорюємо проект Конституції СРСР

ВЕЛИЧНИЙ ДОКУМЕНТ

З великим піднесенням проходить обговорення проекту нової Конституції СРСР на Черкаському учбово-виробничому підприємстві. У цехах, на ділянках, у бригадах проводимо бесіди про цей величезний документ. Робітники, інженери-техніки працівники висловлюють своє захоплення проектом Основного Закону, бажаючи ще активніше трудитись на благо Батьківщини.

Виступаючи під час бесід, трудівники підприємства не тільки схвалюють, а й вносять свої пропозиції. Наприклад, ветеран виробництва М. С. Терещенко висловив думку, щоб до статті 53 проекту додати слова, які б підвищували відповідальність громадян за комуністичне виховання своїх ді-

тей. Адже в нас є ще немало батьків, які перекладають цю справу на дитсадок, школу, а самі ухиляються від своїх безпосередніх обов'язків.

Ветерани виробництва І. Н. Циховський, О. Я. Шевчук та інші говорили про статтю 60 проекту, внесли пропозицію, щоб до громадян, які ухиляються від громадсько-корисної праці, застосувати більш суворі методи впливу. Підкреслювали, що несумлінні трудівники є і серед членів УТОГ.

В ознайомленні трудящих глухих з проектом Конституції СРСР ми використовуємо також наочну агітацію, програми телепередач «Людина і закон», які колективно переглядаються у гуртожитку з участю перекладача і вихователя.

Велику увагу приділяємо пропаганді переваг соціалістичного способу життя, використовуючи при цьому конкретні приклади.

У роз'яснювальній роботі наголошуємо і на обов'язки громадян — сумлінно, з повною віддачею працювати, берегти народну власність, дотримуватись правил соціалістичного співжиття.

Трудівники нашого підприємства, схвалюючи проект Нової Конституції СРСР, заявляють про свою готовність добиватись ще вищих виробничих показників, гідно зустріти 60-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Г. ГУБКО,
заст. директора УВП
з навчально-виховної роботи.
м. Черкаси.

С. САМСОНЕНКО,
Заслужений учитель УРСР

Як це добре, що закон забор'яє не тільки школу, але й батьків більше займатися вихованням своїх дітей, відповідати за їх поведінку і прилучення до праці.

Т. ЯБЛОНСЬКА,
дійсний член Академії мистецтв СРСР, народний художник УРСР

Не можна працювати в мистецтві, не будучи громадянином і патріотом, не звертаючись до джерел народної творчості, не відтворюючи цілісний і яскравий образ свого народу, своєї Батьківщини.

65 тисяч тракторів, 15 тисяч комбайнів і 15 тисяч автомобілів.

За останні десятиріччя відбулося фактичне переозброєння сільськогосподарського виробництва. Тільки протягом 1976 року господарства республіки одержали 53,7 тисячі тракторів сумарною потужністю 4,1 мільйона кінських сил.

У 1976 році здано житла в 9 разів більше, ніж у 1936 році. Тепер щодня приблизно тисяча сімей справляють новосілля.

Майже у 27 разів збільшилися порівняно з 1936 роком витрати на медичне обслуговування. Якщо тоді медичну допомогу населенню подавали 24,6 тисячі лікарів, то зараз їх в республіці понад 161 тисяча.

Нині на Україні працює 175 тисяч наукових працівників, в тому числі 4 тисячі 400 докторів і понад 50 тисяч кандидатів наук. Кількість науковців за сорок років зросла у 9 разів.

чувши старі, звичні норми, вони зробили свою працю творчою, повели безустанний пошук нових методів — і повели за собою мільйони. Цей рух, цей ентузіазм перших п'ятирічок знаменували собою початок нового, вищого етапу в соціалістичному змаганні. Тоді вперше так масово проявилася справді соціалістичне ставлення до праці — ось що було головним у рекордах стахановців.

Наступний характерний період — грізні роки Великої Вітчизняної. Трудовий подвиг нашого народу-солдата під час війни подібний до ратного. Воєнний час з особливою нещадністю випробував на життєспроможність як соціалістичну систему в цілому, так і багато її явищ, які щойно народились. Стахановський рух, думаю, виявився таким життєдайним скоріш за все тому, що він зародився і розгорнувся як рух, що йшов знизу. Кожний, хто був тоді його учасником — і старий, і молодий, — були справжніми патріотами, людьми, які добре усвідомлювали свій обов'язок перед Батьківщиною.

І ось наша сьогоднішня дійсність. Щодня ми стаємо свідками нових починів, творчої ініціативи трудящих, спрямованої — кінець кінцем на підвищення продуктив-

ВИХОВАЙ СОБІ ЗМІНУ

ДОСВІД—МОЛОДИМ

У колективі Одеського виробничого об'єднання УТОГ є немало чудових трудівників, які не тільки по-ударному працюють, а й навчають молодих, передають їм свої знання і вміння. Всього тут налічується 24 наставники, які тримають під своєю опікою 71 молодого робітника.

В кожному цеху оформлено куточок, присвячений цій справі, де вивішено списки прізвищ наставників і їх підопічних, пам'ятки по наставництву.

Повчальний у питанні наставництва досвід багатьох ветеранів праці, про яких я хочу розповісти. Наприклад, Володимир Мартинов та Анатолій Дрібнюк — колишні учні виробничого навчання. В об'єднанні вони виросли і змужніли, стали висококваліфікованими інструментальниками. Нині адміністрація ремонтно-інструментального цеху доручила їм керівництво бригадами, укомплектованими юнаками, які нещодавно закінчили виробниче навчання. Ставши наставниками, вони з перших же днів зуміли зацікавити молодих трудівників виробничими справами, навчають їх спеціальностям, проявляють інтерес до їх навчання у вечірній школі робітничої молоді, заохочують до участі в роботі гуртків художньої самодіяльності, спортивних секцій. Відвідують вони своїх підопічних також у гуртожитку, допомагають знайти своє місце в колективі.

Серед наставників ми бачимо кавалера ордена Трудової Слави III ступеня Леоніда Антоновича Ковальського, машиніста ливарної машини. Він працює у виробничому об'єднанні вісімнадцять років. Поряд з основною, освоює професії

вальцювальника, пресувальника, формувальника. Це дозволяє Леоніду Антоновичу добиватися високих показників у соціалістичному змаганні, виконувати змінні завдання на 140-145 процентів. Він на пірроку раніше завершив дев'яту п'ятирічку, достроково, за 17 місяців виконав завдання двох років десятої п'ятирічки. Л. А. Ковальський двічі нагороджений знаком «Переможець соціалістичного змагання», знаком «Ударник дев'ятої п'ятирічки».

Нині Леонід Антонович є наставником Валентина Болдинюка. Менше як за шість місяців з його активною допомогою юнак досягнув другого кваліфікаційного розряду. Спілкування наставника та учня продовжується і поза робочим цехом. Леонід Антонович — частий гість Валентина у гуртожитку, приймає його також у колі своєї сім'ї. Разом вони відвідують Будинок культури. Особистим прикладом наставник вчить учня любити працю, обрану професію, знаходити щастя в житті.

Добросовісно виконують обов'язки наставників слюсар-складальники Поліна Григорівна Колесникова, токарь механічної ділянки Олександр Григорович Козловський та інші.

Турбота про зростання рядів молодих виробничиків стала справою адміністрації, партійної і профспілкової організацій, первинної організації УТОГ. І в цьому — запорука дальших успіхів у підготовці висококваліфікованих кадрів, політично грамотних, відалих ідеалам Комуністичної партії.

Ю. ГЕР.

м. Одеса.

ВПЕВНЕНА ХОДА СОЦІАЛІЗМУ

(цифри і факти)

Величезні соціально-економічні перетворення відбулися в житті нашого суспільства з часу прийняття Конституції СРСР 1936 року. Їх глибина і масштабність не можуть не вражати. В єдиному народногосподарському комплексі Союзу РСР високими темпами розвивається і економіка Радянської України. Про це свідчать цифри і факти з нашої республіки...

Обсяг промислового виробництва за сорок років, що минули від часу прийняття діючої Конституції СРСР, збільшився в 17 разів. Продуктивність праці протягом цих років зросла в 7,2 раза.

Порівняйте: так зросло виробництво основних видів промислової продукції за чотири десятиріччя.

1937 р.		1976 р.
9,2	— Чавун (млн. т)	47,3
8,7	— Сталь (млн. т)	53,1
6,5	— Прокат чорних металів (млн. т)	44,9
9,5	— Електроенергія (млрд. кіловат-годин)	20,9
69,1	— Вугілля (млн. т)	218
848	— Мінеральні добрива (тис. тонн умовних млн. тонн одиниць)	19,4
9	— Металорізальні верстати (тис. штук)	35

Великих успіхів досягнуто в сільськогосподарському виробництві. Врожайність зернових зростає з 10,4 в 1936 році до 27,9 центнера з гектара в 1976-му.

Виробництво м'яса і молока збільшилося в 2,7—2,9 раза, яєць — в 3,6 раза.

У 1936 році на полях колгоспів і радгоспів працювало близько

НАРОДЖЕНО ЖОВТНЕМ

СТАХАНОВСЬКЕ ПЛЕМ'Я

Розмова кореспондента РАТАУ з секретарем Української республіканської ради професійних спілок І. І. Гладким

Сорок два роки тому, в ніч з 30 на 31 серпня 1935 року, на донбаській шахті «Центральна-Ірміне» сталася подія, про яку незабаром дізналася вся країна. Молодий гірник Олексій Стаханов, організувавши по-новому свою працю, за шість годин роботи наробив відбійним молотком небувалу кількість вугілля — 192 тонни. Він перекинув норму в чотирнадцять разів... Так було покладено початок всенародному походу за високу продуктивність праці.

— Іване Івановичу, які, на Ваш погляд, можна виділити основні етапи стахановського руху і чим вони характерні?

— Мабуть, ці чотири з лишком десятиліття можна лише умовно поділити на кілька періодів. Умовно тому, що суть стахановського руху була й лишається незмінною — освоєння прогресивних методів і прийомів на базі нової техніки, вдосконалення організації праці, творчості, які дають в результаті найвищу продуктивність. І процес цей завжди був безперервним, неподільним, хоча в різні періоди мав, звичайно, свої

особливості, своє соціальне звучання.

— От про це й хотілося почути...

— Першими наступниками Олексія Стаханова були його ровесники і сучасники, новатори тих історичних п'ятирічок — і не тільки серед шахтарів — у різних галузях. Їх імена тепер усім відомі. Машиніст Петро Кривонос і трактористка Паша Ангеліна, машинобудівник Олександр Бусигін і металург Макар Мазай, текстильщиці Євдокія і Марія Виноградови, буяководи Марія Гнатенко, Марія Демченко... Відки-

ності і якості праці, на більш ефективніше використання виробничих потужностей. Імена сьогоднішніх послідовників Стаханова бачимо в газетах, чуємо по радіо, телебаченню. Взяти нашу республіку. Дарницькі ткалі Кондратьєва, Волковинська, Золотова, запорізький хлібороб Воронін, донецькі шахтарі Мурзенко, Меленицький, Таценко, чернігівський крутильник Паламарчук і сотні, тисячі інших імен — усіх, звичайно, не перелічити. Їх самовіддана праця втілює високу свідомість і патріотизм будівників комуністичного завтра. Ось про що говорять цифри. Сьогодні 55 тисяч трудівників республіки вже виконали виробничі завдання двох років п'ятирічної п'ятирічки і понад 1100 чоловік — трирічну програму. 130 передовиків і новаторів працюють за календарем 1980 року. Хіба це не прояв комуністичного ставлення до праці, не трудовий героїзм? Але не тільки цим відзначається нинішня робота по-стахановському. Новатор тепер не мислиться без наставництва. Новатор зобов'язаний виховати новатора...

— Як відомо, підготовка нових, технічно грамотних кадрів була одним з найважливіших джерел стахановського руху вже при са-

мому його зародженні. Так, тільки в 1935 році у важкій промисловості СРСР більш як 797 тисяч робітників склали так званий державний технічний екзамен. З них вийшли сотні видатних новаторів виробництва. А як сьогодні стоїть справа з навчанням трудящих у нас в республіці?

— На підприємствах та будовах України діють тепер більш як 65 тисяч шкіл передового досвіду і близько 90 тисяч шкіл комуністичної праці. В них оволодівають професійною майстерністю, прогресивною технологією понад 8 мільйонів трудівників. Важливо відзначити, що в цих школах вчать не тільки майстерності, а й високого сумління свого робітничого обов'язку, ідейності.

У процесі соціалістичного змагання переймають досвід одні у одних сотні тисяч працівників сільськогосподарства. На цій основі навіть само змагання набуває іноді нових, дуже цікавих форм. Ось у Херсонській області, приміром, набуло розвитку попарне змагання хліборобів — «два на два». Суть його ось у чому. Передовий колектив і відстаючий намагаються спільно рубежі і укладають договір на змагання з іншою аналогічною парою. Переможець

Сильвестр Георгійович Федорчак працює закрійником на Чернівецькому учбово-виробничому підприємстві. Як і кожен трудівник УВП він прагне гідними дарунками зустріти 60-річчя Великої Жовтня.

135—140 процентів норми виробітку при відмінній якості продукції. Такі виробничі показники С. Г. Федорчака на переджовтневій трудовій вахті.

На знімку: С. Г. Федорчак за роботою.

Фото П. МИХАЙЛЕНКА.

Недавно в Житомирському обласному будинку культури відбулося урочисте вшанування трудівників учбово-виробничого підприємства, нагороджених орденами і медалями за досягнуті високі виробничі успіхи в першому році десятиї п'ятирічки.

Орденом «Знак Пошани» відзначено наполегливу працю швачки-мотористки дільниці № 2 Ніни Іванівни Кривенчук. Орден Трудової Слави III ступеня удостоєна швачка дільниці № 1, делегат X з'їзду УТОГ Марія Олександрівна Степануха. Медаллю «За трудову відзнаку» нагороджено Валентину Деметріївну Каштанову. Всі вони ударники комуністичної праці, наставники молоді.

Під бурхливі оплески присутніх нагороджених тепло поздоровили голова обласного відділу УТОГ Олександра Дмитрівна Тверська, в. о. директора Житомирського УВП Марія Миколаївна Фещенко, директор Будинку культури Галина Іллівна Хмара, заслужений раціоналізатор УРСР, кавалер ордена Трудового Червоного Прапора Яків Васильович Головачов.

Робітниця, нагороджена орденами і медалями, подякували рідній Комуністичній партії за високу оцінку їх праці, пообіцяли трудитися ще краще на благо Батьківщини.

І. ТОЛОЧКО.

На знімку: (зліва направо) робітниця Житомирського УВП Ольга Бонус, Неля Гришук, Тетяна Добриніна поздоровляють своїх наставників В. Д. Каштанову, М. О. Степануху та Н. І. Кривенчук з високою урядовою нагородою.

Фото автора.

БРИГАДИР

Більше 20 років трудиться на Ужгородському УВП-І Микола Іванович Широжук. Спочатку був учнем, потім став столяром, досконало оволодів цією спеціальністю. А нині він бригадир-верстатник розкrojовального відділу столярного цеху, з глибоким знанням справи виконує покладені на нього обов'язки, користується авторитетом серед колективу робітників.

Миколі Івановичу присвоєно почесне звання ударника комуністичної праці, він нагороджений знаком «Переможець соцзмагання 1976 року». А нещодавно робітник одержав ще одну високу урядову нагороду — орден Трудової Слави III ступеня. Батьківщина належно оцінила його багаторічну наполегливу працю.

Гідними трудовими здобутками прагне Микола Іванович відзна-

чити 60-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції. Особистий план і соціалістичне зобов'язання нинішнього, ювілейного року, він завершив у липні і нині видає надпланову продукцію, щоденно перевищує змінні завдання.

Передовий виробничник бере активну участь у громадському житті. Його обрано членом бюро первинної організації УТОГ, покладено на нього і обов'язки наставника. Він щедро передає молоді змінні свій багатий практичний досвід, робить багато для того, щоб виховати з неї хороших спеціалістів, відданих спільній справі трудівників.

М. ВОЛОШКО,
заст. директора Ужгородського УВП-І з навчально-виховної роботи.

визначається за загальними підсумками роботи двох господарств, а це створює високий ступінь зацікавленості передового колективу в прогресі відстаючого. Передовий учить, підтягує відстаючого. Це саме стахановський принцип — навчити сусіда.

Цікаво також, що ця ініціатива по суті своїй аналогічна рухові, дуже поширеному у вугільній промисловості. Під девізом «Жодного відстаючого поруч» сьогодні працюють близько тисячі шахтарських колективів республіки. В цьому — ще один, і не просто символічний, — живий зв'язок нових форм соціалістичного змагання з, так би мовити, початковим стахановським рухом. Ще одне підтвердження, що рух цей пустив глибоке коріння.

— Іване Івановичу, очевидно, на закінчення скажете і про моральні джерела стахановського руху. Що спонукає мільйони людей брати підвизні зобов'язання, перебивати норми, випереджати сам час? Адже це гідні подиву факти — тепер тільки на основі особистих планів підвищення продуктивності праці в республіці змагається близько 2,3 мільйона чоловік!

Розмову вів В. НОВИК.

Того дня у Ворошиловградському будинку культури було особливо урочисто і святково.

Приміщення культзакладу яскраво оформлене наочною агітацією «50 років міської організації УТОГ». Звучить музика. Ігри-атракціони змінюються танцями.

Серед присутніх найстаріші члени нашого Товариства, його перші організатори в місті — Олександр Іванович Плешаков, Клавдія Павлівна Ткаченко-Альошина, Анастасія Федорівна Олійникова, Олександр Іванович Трушкін, Фека Павлівна Чабанова.

Ось відокремилась група кадрових робітників УВП А. Г. Скобо, Е. І. Бабенко, Е. С. Коретникова, С. Г. Аршинова. Вони розглядають альбом «Пройдений життєвий шлях членів Товариства», впізнають себе на фотографіях молодими, згадують минуле.

Потім розпочалися урочисті збори, присвячені півстолітньому ювілею міської організації УТОГ. Місія в президії займають ветерани Товариства, знатні люди. Голова Ворошиловградського обласного відділу УТОГ Т. А. Пилякіна, відкривши збори, надала слово для доповіді «50 років міській організації і пройдений нею шлях» голові міськвідділу Л. Г. Мосцевій.

60-річний ювілей Країни Рад, сказала доповідач, члени УТОГ м. Ворошиловграда прагнуть зустріти новими трудовими здобутками. Адже Великий Жовтень поклав край жалюгідному існуванню глухих. Молода радянська держава з перших днів виробила принципово новий підхід до знедолених, залучила їх до життя і трудової діяльності.

Влітку 1927 року першим організатором глухих у Луганську став Олександр Іванович Плешаков. Він навчав 15 чоловік глухих. Незабаром його було обрано головою організації.

По всій країні широким фронтом йшла ліквідація неписьменності. В 1934 році, поруч з трудовим вшануванням глухих, міський відділ організував школу для нечуючих по ліквідації неписьменності. Першими вчителями тут були Ф. П. Чабанова, Т. Т. Блажко. Вдень на роботі, а ввечері трудівники сідали за парти. Молодь жадібно тягнулася до знань.

У 1938 році в м. Луганську вже була ліжкова фабрика. Її перший директор С. І. Кабанов організував глухих одиницю у великий колектив понад 100 чоловік. Групу громадських активістів, зокрема, К. П. Ткаченко-Альошину, А. Ф. Олійникову, О. І. Трушкіна та інших було направлено на навчання до Київського політехнічного інвалідів. Після його закінчення вони повернулися до рідного міста.

Першими послідовниками Олексія Стаханова серед глухих стали К. Р. Олійников, П. Д. Забора, А. П. Усатов, М. І. Кирсанов та інші.

На Ужгородському учбово-виробничому підприємстві № 2 відбулися загальні профспілкові збори. З доповіддю про хід виконання колективного договору за перше півріччя 1977 року виступив головний інженер В. Г. Янчук.

В обговоренні доповіді взяли участь 14 чоловік. Збори відзначили дружню роботу трудівників підприємства по виконанню положень колективного договору. Як свідчать цифри, план по реалізації виробів за перше півріччя другого року п'ятирічки підприємство виконало на 103,9 процента.

Цього року для учнів Криворізької спеціалізованої школи для глухих дітей був організований літній відпочинок на базі школи та піонерського табору «Сонечко» міського профспілкового вчителів. Особливо сподобався дітям відпочинок у таборі «Сонечко». Світлі і затінені спальні кімнати, простора їдальня, смачні страви, цікаві і змістовні культмасові заходи. Під шатром дерев розмістились столики з лавами для відпочинку, трохи далі — стадіон і фруктовий сад.

Вся територія табору розбита на алеї, що носять назви: «Алея піонерів-героїв», «Алея космонавтів», «Алея казок» та алея, присвя-

ЮВІЛЕЙ ОРГАНІЗАЦІЇ

У ТРУДІ ЗРОСЛИ МИ

При ліжковій фабриці був свій клуб, в якому завжди збиралося багато відвідувачів. Працювали гуртки художньої самодіяльності. Тоді ж відбулися перші виїзди з концертами до Києва та Москви, працювали фізкультурно-спортивні гуртки, «Ворошиловський стрілець», а також була своя футбольна команда.

Але мирну працю порушив напад фашистської Німеччини. У період окупації загинули активісти Товариства тт. Урсол, Іванов. У 1943 році наші війська звільнили Ворошиловград, а в 1944 вже почав функціонувати обласний відділ УТОГ, який очолила М. Радомська. Відновили свою роботу підприємства глухих, ліжкова фабрика, ливарне виробництво в м. Комунарську.

За післявоєнні роки помітно розширилася мережа міської організації Товариства, різко збільшився випуск продукції на УВП, зросли у праці люди. Нині у Ворошиловграді при обласному Будинку культури працюють народний самодіяльний театр і ансамбль танцю «Каблучок». Виступаючи у заключному турі першого Всесоюзного фестивалю художньої самодіяльної творчості трудящих, ансамбль завоював звання лауреата. У колективах фізкультури міськвідділу зросли: заслужений майстер спорту СРСР В. С. Скоморохов, а також майстри спорту В. І. Лукаш, В. Д. Долгодушев, В. І. Арнаутов.

Нині в організаціях Товариства міськвідділу широко розгорнулося соціалістичне змагання за гідну зустріч 60-річчя Великого Жовтня. Члени УТОГ домагаються високих виробничих успіхів на трудовій вахті. 654 чоловіки завоювали звання ударників комуністичної праці, 54 трудівникам присвоєно звання «Кращий за професією», 18 трудівників удостоєно звання «Майстер — золоті

руки». Відрадных успіхів домагаються в роботі орденоносці Л. П. Стативка, М. І. Фадеева, А. В. Торгашев, Д. П. Кошман, А. І. Савоник та інші трудівники УВП. В перших рядах передовиків виробництва йдуть робітники теплового будівельного заводу імені Жовтневої революції І. Троцький, Н. Яцун, А. Люлько, трудівники заводу імені В. І. Леніна — Е. Павленко, К. Сипков, В. Рибалко та багато інших.

По всій країні широко йде обговорення проекту Конституції СРСР. Глухі трудівники одностайно схвалюють проект Основного Закону нашого життя, з подвійною енергією несуть трудову вахту. Вони сповнені рішучості зустріти ювілей рідної Вітчизни новими успіхами, сказала на закінчення Л. Г. Мосцева.

Після доповіді зі спогадами виступили найстаріші члени Товариства, перші організатори-активісти, а нині пенсіонери О. І. Плешаков, А. Ф. Олійникова, К. П. Ткаченко-Альошина, Ф. П. Чабанова, колишні директори учбово-виробничих підприємств М. А. Гуревич та Г. А. Кишка. Вони розповіли про свої перші кроки в роботі, про труднощі, що зустрічалися на їх шляху, про те, що й нині не поривають зв'язку з Товариством, надають практичну допомогу в роботі.

Після урочистих зборів голова Ворошиловградського обласного відділу УТОГ Т. А. Пилякіна вручила найстарішим членам Товариства пам'ятні сувеніри, а учасники художньої самодіяльності обласного Будинку культури виступили з великою концертною програмою.

Н. СЕЛЮТИНА.

На знімку: Т. А. Пилякіна вручає сувенір колишній перекладачці Старобільського клубу УТОГ М. Ф. Іващенко.

Фото В. КОРОЛЬОВА.

Аналізують виконання

План по прибутку виконано на 108,7 процента. На 1,3 копійки знижено також затрати на 1 карбованець виробленої продукції, а продуктивність праці випередила зростання середньої заробітної плати.

Робітники підприємства М. Ф. Томей, М. М. Кобулей, О. С. Пиккуль, Є. М. Русин, А. Д. Семенець та інші звернули увагу на недоліки, що ще мають місце в роботі. Це, насамперед, відсутність запас-

них частин до швейного устаткування, напівавтомата для вивертання рукавиць, втрата робочого часу через прогали, несвоєчасний і неякісний ремонт устаткування, невиконання норм виробітку окремими робітниками тощо.

Загальні збори закликали колектив підприємства підвищити політичну й трудову активність, щоб десятимісячний план по випуску продукції виконати до 26 жовтня.

І. КАРНАФЕЛЬ.

ПРОЩАЙ, ПІОНЕРСЬКЕ ЛІТО

Історія міста Кривий Ріг. Ідучи алеями, можна добратися до старого тиногого парку і озера. Тут діти люблять загортати, ловити рибу, збирати лікарські рослини.

Цікавим і змістовним було життя господарів «Сонечка». Для дітей систематично організовували зустрічі з ветеранами війни та праці радгоспу «Веселі Терни», святкові збори до днів червоного календаря та з нагоди 60-річчя Великого Жовтня, літературні вечори з участю поетів місцевого літоб'єднання «Рудана», вое-

нізовану гру «Зірниця-77». Особливо запам'ятався дітям мітинг протесту «Ні — війні!». «Ні — крилатим ракетам!». Мітинг був проведений біля меморіалу загиблих воїнів у роки Великої Вітчизняної війни в селищі Веселі Терни. На мітингу виступив начальник піонерського табору, ветерани війни, піонери. В одностайно прийнятому рішенні учасники мітингу гаряче підтримали миролюбну зовнішню політику КНР.

К. ГОФ,
вчитель.

м. Кривий Ріг.

НА XIII ВСЕСВІТНІХ ІГРАХ ГЛУХИХ

УСПІХ УКРАЇНСЬКИХ ШАШКІСТІВ

Нинішні змагання стали найбільш представницькими з часу олімпійського руху глухих 1924 року. Для участі в них США, наприклад, виставили команду з 180 чоловік, господар XIII Всесвітніх ігор — Румунія — 160, Болгарія — 80 чоловік. Радянська спортивна делегація прибула до Бухареста у складі 96 чоловік.

Для підтримки своїх спортсменів до Румунії з багатьох країн світу з'їхалось чимало туристів. З Радянського Союзу спортивні поєдинки на бігових доріжках, волейбольних майданчиках і футбольних полях стадіонів Бухареста в ті дні спостерігало близько 500 чоловік.

На XIII Всесвітніх іграх глухих в цьому році розігрувалися медалі з 13 видів спорту, а саме: з легкої атлетики, плавання, футболу, гандболу (ручний м'яч), кульової стрільби, баскетболу (серед чоловіків і жінок), тенісу, настільного тенісу, вільної та класичної боротьби, водного поло, велосипедного спорту.

До цьогорічних ігор глухих посилено готувалися у всіх країнах. Перемога будь-якою ціною — таке завдання було поставлено перед спортсменами деяких капіталістичних країн. Борцям Ірану, наприклад, за перемогу керівники команди пообіцяли великі призи. Як ніколи раніше готувалися до XIII Всесвітніх ігор американські спортсмени. Для потреб національної команди США було виділено значні фінансові кошти і матеріальні засоби, їх підготовка велась централізовано.

Участь радянських спортсменів у олімпійських іграх глухих і завоювання призових місць — не самоціль, а, перш за все, один із стимулів розвитку і вдосконалення масової фізкультури та спорту. Наш девіз: від масовості фізкультурного руху та перетворення його в справді загальнонародне надбання — до майстерності і завоювання висот у спорті.

Всесвітні ігри — досить сильний заохочувальний стимул до активних занять фізкультурою, адже цей масовий рух і спорт перебувають у нерозривній єдності. «Головне — не перемога, а участь у змаганнях» — цей девіз Олімпіади став девізом і для багатьох інших наших змагань від спартакіади «Бадьорість і здоров'я», що

З 17 по 27 липня ц. р. в столиці Соціалістичної Республіки Румунії — м. Бухаресті проходили XIII Всесвітні ігри глухих. В змаганнях взяли участь 1514 найсильніших спортсменів з 34 країн Азії, Австралії, Америки та Європи.

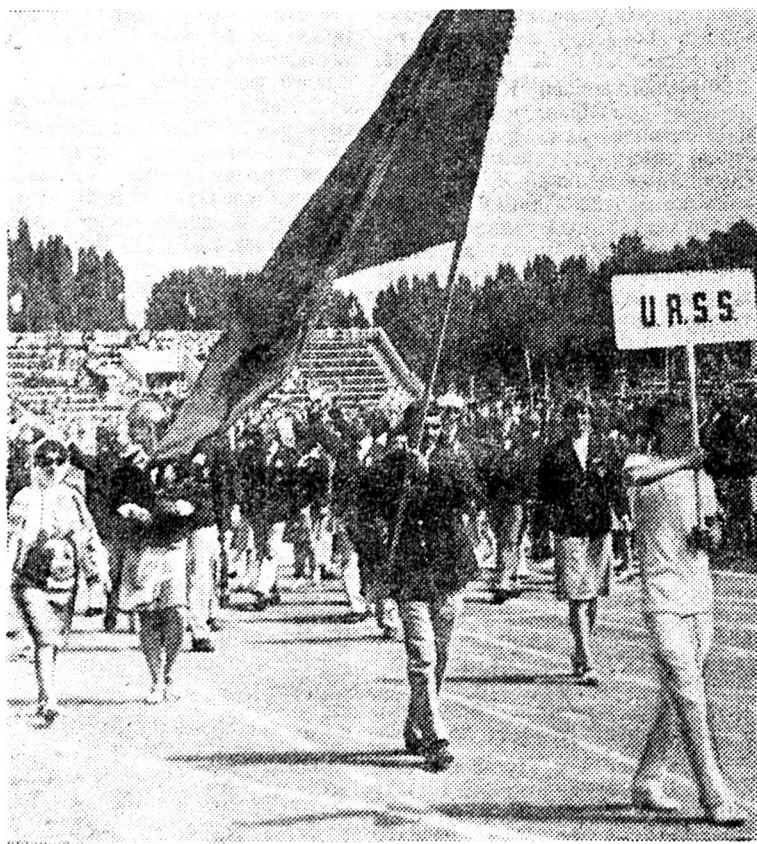
У складі збірної команди СРСР спортивну честь Країни Рад захищали і члени Українського товариства глухих.

Нижче пропонуємо увазі читачів звіт спеціального кореспондента «Нашого життя» про XIII Всесвітні ігри глухих.

проводиться в колективах УВП та виробничих об'єднань, до поєдинків на першість СРСР. Але той, хто виборів почесне право представляти нашу країну на міжнародних змаганнях, повинен високо нести прапор радянського спорту за рубежем.

Після стихійного лиха, що спіткало напровесні столицю братньої Соціалістичної Республіки Руму-

нії, деякий час було неясно — відбудуться міжнародні змагання глухих у Бухаресті чи ні? Сильний землетрус завдав великої шкоди місту. Загинувало багато людей, чимало зруйновано будинків, та все ж, незважаючи на це, XIII Всесвітні ігри глухих, завдяки старанням господарів змагань, не тільки не зірвалися, а й пройшли досить успішно.

XIII Всесвітні ігри глухих. Бухарест, 17 липня 1977 року. Радянська спортивна делегація на параді урочистого відкриття змагань. Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

Золото поміняли на бронзу

Одразу після урочистої церемонії відкриття XIII Всесвітніх ігор глухих, що відбулося на центральному стадіоні «Динамо», розпочалися ігри футболістів.

До змагань з цього популярного виду спорту в Бухаресті було допущено спортсменів Швеції, ФРН, Чехословаччини, Аргентини, Болгарії, Туреччини, Ірландії, СРСР, Румунії та Іспанії — всього 10 команд. Всі вони були розбиті на дві підгрупи.

Футболісти збірної СРСР потрапили в підгрупу «А», де їх суперниками стали команди Туреччини, Ірландії та Болгарії. Іспанці з фінансових міркувань на турнір не прибули.

До складу нашої команди було включено 15 футболістів і тільки двох з України (дуже мізерне представництво від команди-чемпіона СРСР) — Ф. Мерчанського та В. Костенка, всі інші спортсмени з Російської Федерації.

У перший же день радянські футболісти зустрілися з командою Туреччини. Це не дуже сильний суперник, проте, незважаючи на перевагу нашої команди, тільки в другому таймі вдалося розпечати ворота турецьких футболістів. Під завісу матчу киянин В. Костенко довів рахунок до 2:0.

Перша зустріч хоч і завершилась перемогою, але не могла не насторожити. Згодом виявилось, що деякі футболісти підійшли до таких відповідальних змагань не підготовленими як фізично, так і психологічно, з невилікуваними травмами. Метушлива, сумбурна гра «навалом» на ворота суперника не дала відчутної користі. Тут далось взяти ще й невміння наших форвардів забивати голи з вигідних положень, а таких можливостей було чимало.

Через день суперником наших футболістів була збірна Ірландії, що в першому турі програла болгарам з рахунком 0:4. Напевне оцей нищівний розгром наклав певний відбиток на другий матч команди-суперниці. Ірландці пішли в глухий захист, а наші форварди безперервно атакували і забивали в їх ворота чотири сухих м'ячі.

Болгари у другому турі зустрілися з командою Туреччини і виграли матч з рахунком 6:1.

Тепер уже стало ясно, що основний наш суперник у підгрупі — болгарська команда, досить сильна, її футболісти вміють забивати голи. Питання про перше місце в підгрупі мала вирішити зустріч

між збірними СРСР і Болгарії, але вже було ясно, що болгарі і наші футболісти стали недосяжними для спортсменів Ірландії і Туреччини і вийдуть у фінал. Згодом зустріч ірландців і турків закінчилась з рахунком 1:0.

Перед матчем нашої команди з болгарами вже було відомо, що в підгрупі «Б» ігри закінчилися і перше місце зайняли футболісти ФРН, друге — Румунії. Обидві команди вийшли у фінал і тепер чекали, кому з ким грати? Суть у тому, що згідно положення, команда, яка займе перше місце в підгрупі «А», у півфіналі повинна грати з командою, що зайняла друге місце в підгрупі «Б». А команда, котра посіла друге місце в підгрупі «А», мала зустрітись з командою-переможницею підгрупи «Б».

Таким чином для наших футболістів відкрилася можливість самим собі вибрати суперника. Якщо, скажімо, наша команда виграє у болгар, то зустрічатиметься з румунами, в разі поразки — з футболістами Федеративної Республіки Німеччини.

На думку ряду спортивних спеціалістів збірній СРСР найзручніше було б грати у півфіналі з

командою ФРН. Збірні Західної Німеччини і Румунії приблизно рівні, але щоб зустрітись з румунами, нашим необхідно було виграти у болгар. А для того, щоб зустрітись з командою ФРН, — слід з мінімальним рахунком програти болгарам. Очевидно, нашій команді найвигідніше було програти матч із збірою Народною Республіки Болгарії, щоб не зустрітись у півфіналі з господарями поля — командою Румунії. На користь цього були такі аргументи: треба дати перепочинок основному складу команди і нашої футболістів на дальшу гру у півфіналі, а найголовніше те, що румуни не пропустять нагоди завоювати золоті медалі в «рідних стінах», маючи підтримку величезної маси своїх уболівальників і, що не менш важливо, судді, які обслуговували чемпіонат, всі з Румунії.

Про все це було відомо керівництву нашої футбольної команди, але...

Зустріч між збірними СРСР і НРБ почалась напружено, ніхто не хотів уступати. Болгари грали дуже жорстко. Наші відповідали тим же. В підсумку багато футболістів виявилися травмованими, а один з найсильніших гравців В. Перевезенцев дістав перелом ноги і потрапив у госпіталь. Та все ж наші перемогли болгар з рахунком 5:2 і домоглися права грати з командою Соціалістичної Республіки Румунії.

У півфіналі радянські футболісти у впертій боротьбі уступили господарям поля з рахунком 0:1. Чи могли наші виграти у румун? Навряд. Навіть при рівних силах неабияку роль зіграв фактор «рідних стін». Щоб здобути перемогу, нашим необхідно було грати на голову вище за своїх суперників.

Тепер радянським футболістам довелося боротись за бронзові медалі з командою ФРН, що прогнала у півфіналі болгарам.

До своєї останньої гри більшість футболістів збірної СРСР підійшла з травмами, морально пригнічена. Та все ж команда зуміла мобілізувати себе і у важкому поєдинку здобула перемогу над західнонімецькими футболістами з рахунком 4:3, завоювавши бронзові медалі.

У присутності щонайменше 30 тисяч глядачів на стадіоні «Республіка» збірна Румунії виграє у своїх суперників і вперше в історії завоювала золоті медалі, срібними — нагороджено болгарських футболістів.

У порівнянні з XII Всесвітніми іграми глухих в м. Мальме (Швеція), де наші футболісти завоювали золоті нагороди, тепер вони зробили крок назад.

Почесні бронзові медалі не принесли задоволення багаточисленним любителям спорту. В Бухаресті нам довелося спостерігати невиразну, безвільну гру, що іноді скидалася на неохоче виконання футболістами якоїсь повинності. Не було в їх грі ні справжнього спортивного азарту, ні усвідомлення свого обов'язку. Посилання на жарку погоду, на незнайомі киянські м'ячі, що ними довелося грати, на необ'єктивне суддівство — навряд чи зможуть виправдати низьке досягнення команди.

Виступи футболістів збірної СРСР різко контрастували з тією по-справжньому безкомпромісною боротьбою, в яку впевнено і сміливо вступила більшість інших наших олімпійців і яка визначила їх високі спортивні результати, переконливу перемогу.

В. МАГРИЛОВ,
спец. кор. «Нашого життя».
Бухарест — Київ.

Шості особисті Всесоюзні змагання з російських шашок серед чоловіків і жінок проводились цього року в м. Паневежисі Литовської РСР. Честь Українського товариства глухих серед чоловіків захищали: Ю. Верещак з Полтави, В. Долгодушев з Ворошиловграда, Г. Сугуров з Донецька та С. Лебединець з Харкова, серед жінок — М. Пархоменко з Одеси, С. Шпітальер із Чернівців, А. Асміна з Києва.

С. Шпітальер і М. Пархоменко до останнього туру слідували за А. Васильєвою із Російської Федерації, відстаючи від неї всього на одне очко. Останню зустріч М. Пархоменко у нелегкому поєдинку випрала в А. Васильєвої, а С. Шпітальер — у Я. Смагло з Казахстану.

Таким чином три учасниці змагань набрали по 11 очок. Для них були проведені додаткові зустрічі, в яких С. Шпітальер упевнено зайняла перше місце, ставши чемпіонкою СРСР серед глухих жінок. На другому місці — А. Васильєва і на третьому — М. Пархоменко. Це чудовий успіх наших жінок.

Серед чоловіків до останнього туру також йшла вперта, напружена боротьба. Очоловав турнірну таблицю Є. Сахаров із РРФСР. Від нього на одне очко відставали українські спортсмени Ю. Верещак та В. Долгодушев.

Неодноразовий чемпіон СРСР Ю. Верещак в зустрічі з С. Сахаровим одержав перемогу і по очках догнав його. Після цього останній програв другу партію шахисту А. Сафонову.

Українські спортсмени-шахісти в упертій наполегливій боротьбі впевнено провели останні зустрічі з сильними суперниками, і в результаті три чоловіки набрали однакову кількість очок. Ім також, як і жінкам, був влаштований додатковий матч.

Ю. Верещак відстояв своє високе і почесне звання чемпіона СРСР, на друге місце вийшов Є. Сахаров, на третє — В. Долгодушев.

Хочу сказати про них детальніше. Ю. Верещак не лише хороший спортсмен, а й майстер виробництва, наставник. Багато спортсменів Полтавщини рік у рік підвищують свою спортивну майстерність під його керівництвом. В. Долгодушев останнім часом пропонує у грі, добре знає теорію, справжній турнірний борець.

Нижче своїх можливостей виступив чемпіон УРСР 1977 року Г. Сугуров, який зайняв сьоме місце, і С. Лебединець — восьме.

В цілому ж українські шахісти успішно захистили спортивну честь Товариства. І вже не вперше. Ці результати говорять про те, що в розвитку шахового спорту в системі УТОГ сталися позитивні зрушення. У республіці люблять цю давню й мудру гру.

І. ЧЕРНЯК,
інструктор фізкультури
Полтавського обласного
Будинку культури.

На березі Стиру

Напередодні Всесоюзного дня фізкультурника колектив Бродівського учбово-виробничого підприємства провів спартакіаду «Бадьорість і здоров'я».

На мальовничому березі річки Стир ще в п'ятницю було поставлено намети. Погода стояла сонячна. Трудівники УВП купалися, загорталися. А в суботу після сніданку, який готували на багатті, розпочалася спартакіада. Протягом двох днів не спадала напруга змагань з бігу, метання гранати, стрільби, волейболу і футболу. Члени УТОГ показали неабияку спортивність і майстерність. У масових іграх взяли активну участь всі, хто прибув на спартакіаду.

М. САВЧУК,
художній керівник
Бродівського будинку культури.
Львівська обл.

Редактор П. БУЛАТОВ.